

ASOCIACION DE MUSICA "DA CAMERA"

BANDA MUNICIPAL

Dirigida por el maestro Lamote dió anoche la Banda municipal un concierto en la Asociación de Música "Da Camera".

El programa estaba integrado totalmente por obras escritas expresamente para agrupaciones de viento. Con un programa de esta naturaleza, en el que no se recurría a las transcripciones, pudo notarse ampliamente las posibilidades que ofrece la Banda en manifestaciones de alta calidad como la de anoche.

Pese al esfuerzo realizado por el maestro Lamote en refinar su "orquesta de viento" y en los excelentes elementos con que cuenta entre los profesores que la componen —lo cual hace que las interpretaciones alcancen un alto grado de perfección— la sonoridad de la banda nunca tendrá aquella ponderación sonora de la orquesta normal, y que se requiere para toda manifestación de alto nivel artístico. En los conjuntos de máxima sonoridad es ruidosa y en los matices delicados falta aquel empaque exquisito de la orquesta y que en las grandes obras llega a estremecer por lo sublime.

Jueves, 12 de mayo de 1932

El maestro Lamote dirigió con su habitual dominio una bella "Serenata" de Mozart, otra "Serenata" de Strauss de poco interés, un "lied Scherzo" y el poema sinfónico "Dyonisiaques" de Florent Schmitt, de más interés la segunda obra que la primera; "Música de concierto para instrumentos de viento" de Hindemith con todas las características de la música "moderna" y el "Hirane al-legóric" de Nicolau que exceptuando lo de Mozart fué lo mejor del programa.

Las obras de Mozart y Strauss son escritas para trece instrumentos y la primera de F. Schmitt para doble quinteto de viento. En la de Nicolau tiene muy importante intervención el órgano de cuya parte se encargó el organista Suñé Sin tes demostrando notabilísimas facultades, una técnica muy segura y desarrollada y un sentido musical de primer orden.

El maestro Lamote fué aplaudido por su labor perfecta así como los excelentes profesores de la Banda que le secundaron admirablemente.

A. M.

644/1.2

Música y Teatros

Palacio de la Música Catalana

LA BANDA MUNICIPAL

El concierto que la Banda Municipal dió anoche en el «Palau», concierto que la Asociación de Música de Cámara reservó a sus afiliados, sirvió ante todo para que brillaran una vez más los altos valores de nuestra admirable corporación artística.

Sólo un conjunto instrumental como el que dirige y alienta el maestro Lamote de Grignon podía mantener viva la atención de un auditorio, con un programa en el que no todo era de la mejor calidad, si bien ofrecía el interés de lo documental.

Así, la «Música de concierto para instrumentos de viento», de Paul Hindemith, que constituía la novedad de la velada, carece de cualidades que la hagan perdurable.

Hindemith, adherido a la moderna escuela alemana, ha compuesto la citada obra inspirándose, sin duda alguna, en el Strawinsky de la segunda época. Pero a la música del compositor le falta el soplo genial que aparece en la del ruso, siempre pródigo en hallazgos instrumentales.

Ni la calidad de los temas, vulgares cuando no inexpressivos, ni el desarrollo contrapuntístico, permiten colocar la «Música para instrumentos de viento» entre las producciones que, aunque lo pretendan, hayan de revolucionar sistema alguno.

Tampoco causaron impresión profunda la «Serenata en mi bemol», de Ricardo Strauss, y el «Lied y scherzo», para doble quinteto de viento, de Florent Schmitt.

Mas los profesores de la Banda a quienes se encomendó la ejecución de estas obras, instrumentistas meritísimos, lograron, con la obtención de sonoridades lo menos ingratas posibles, y de matices y efectos, que el auditorio batiera palmas.

Los aplausos para el maestro Lamote y sus colaboradores fueron también calurosísimos en el resto del programa: «Serenata en si bemol», para trece instrumentos de viento, de Mozart, obra que contiene un deliciosísimo «Minuet allegretto»; «Dionísicas», de Florent Schmitt, poema sinfónico de vigorosa instrumentación y brillante colorido, y el majestuoso «Himno alegórico», para órgano y orquesta de viento, del venerable maestro Nicolau.

Z.

La Vanguardia — 12/5/32

661412

De Música

curo
12/1/32

Banda Municipal

La Asociación de Música de Cámara celebró anoche en el Palau el concierto confiado a nuestra admirable Banda Municipal, la cual, bajo la dirección del insigne Lamote, realizó, como siempre, una labor inmejorable, digna del gran prestigio mundial de que goza.

Entre las novedades del programa figuraba una obra titulada "Música de concierto para

Orquínaona

Hoy tarde, de 4 a 8 (Repitiéndose el programa. Noche a las 10

Su gran noche

hablada y cantada en francés.

instrumentos de viento", del moderno compositor Paúl Hindemith, producción de muy relativo valor e inexpresiva, que si obtuvo algún relieve fué debido a la magnífica ejecución que le cupo; "Serenata en mi bemol", de Ricardo Strauss, exquisitamente construída, y un lied y scherzo, muy discretos, para doble quinteto de viento, de Florent Schmitt, uno de los más destacados compositores de nuestros días.

Completaban el programa "Serenata en si bemol", para trece instrumentos de viento, de Mozart, deliciosa; el poema sinfónico "Dionisicas", de Florent Schmit, de gran riqueza instrumental y espléndido en sonoridades, y el excelente himno alegórico para órgano y orquesta de viento, del maestro Nicolau.

El público, que mostró vivo interés por la actuación inmejorable de la Banda, tuvo para ésta y para su director, el maestro Lamote, muchos y merecidos aplausos.

661413

Concierto

Musicales

ASSOCIACIÓ DE MUSICA "DA CAMERA"

Banda Municipal

Lamote de Grignon, al frente de sus músicos de la Banda Municipal, dirigió el concierto de anteanoche.

El programa tenía la interesante particularidad de estar todo él compuesto de obras escritas originalmente para instrumentos de viento, lo que quiere decir que no hubo necesidad de echar mano a las transcripciones de obras orquestales.

Se ejecutó primero una "Serenata", la número 8, en si bemol, de Mozart. Hay que hacer constar la perfección extraordinaria con que fué ejecutada, no solamente en cuanto a las notas sino también a los matices de dicción y a las delicadezas del articulado. La obra consta de seis tiempos, entre los que sobresale el "Minuetto allegretto".

Otra "Serenata" seguía en el programa; de Ricardo Strauss. Una de las primeras composiciones de este gran músico. No tiene mucho interés, antes al contrario, resulta lánguida y monótona.

Las dos obras de Florent Schmit que se tocaron a continuación: "Lied y Scherzo", y "Dionisiacas" han sido ya ejecutadas en muchas otras ocasiones por nuestra Banda.

Se estrenó luego, en Barcelona, la "Música de concierto para instrumentos de viento", de Hindemith, el compositor alemán de más nota de los modernos tiempos. Es una música de ritmo seguido e igual, escrita siempre en estilo polifónico, y de ideas de poca sustancia musical. Dicen que este compositor escribe con una enorme facilidad. Las ideas melódicas lo demuestran. Pero nosotros creemos que no teniendo que decir una cosa de verdadero interés no hay necesidad de escribir. Es un caso como el de Milhaud en Francia.

Terminó el concierto con el "Himno Alegórico", de Nicolau, para banda y órgano, obra de una sonoridad llena y noble. La parte de órgano fué ejecutada por el joven concertista Juan Suñé Sintés, de una manera magistral.

En todo el concierto el maestro Lamote fué aplaudido calurosamente, y también lo fueron los profesores de la Banda. El maestro Lamote ha logrado una extraordinaria perfección técnica de todos los instrumentos y una gran disciplina en el conjunto, lo que da por resultado que las interpretaciones sean de una acabada justeza.

J. PAHISSA

Concerts

ASSOCIACIO DE MUSICA DA CAMERA. — Banda Municipal

L'Associació de M. da C., que tant s'afanya a oferir novetats als seus associats, els n'ha ofert darrerament una de molt particular: un concert de banda.

Aprofitant el grau de perfecció assolit per la Banda Municipal de Barcelona, hom ha pensat a celebrar un concert amb aquest conjunt que no exigeixi aquelles transcripcions de l'orquestra, que a molts semblen fora de lloc. Ara s'han reunit les poques coses amb nas i ulls escrites per a conjunts de vent, i se n'ha fet un pomell per a donar un to autèntic a una audició de la banda.

De primer antuvi sentirem obres per a petits conjunts: una *Serenata*, de Mozart, per a 13 instruments, una altra *Serenata*, de Strauss, també per a 13 instruments; *Lied i Scherzo*, de Schmitt, per a 10 instruments.

Després, del mateix autor francès, s'executà el poema *Dionisiàques*, de gran efecte i excellent instrumentació directa per a banda. Fou l'obra més aplaudida de la sessió, i certament l'èxit respongué a una interpretació d'un ajust magnífic, revelador d'esplèndides sonoritats. El mestre Lamote de Grignon i els instrumentistes, reberen una gran ovació. Una nota ben curiosa fou l'estrena de l'obra de Hindemitch, *Música de concert per a instruments de vent*. Es tracta d'un intent avantguardista no massa reeixit, però on no es trasllua tanmateix la interessant personalitat del seu autor.

Com per a contrarestar la impressió massa estrident de l'obra de Hindemitch, el concert fou coronat amb l'*Himne allegòric* de Nicolau, escrita per a banda i orgue, obra escrita amb tanta serenitat com coneixement de l'art dels sons. La part d'orgue fou interpretada pel mestre Joan Suñé.

LA NOCHE VIDA MUSICAL

Primera audición de una obra de Hindemith por la Banda Municipal en la «Camera»

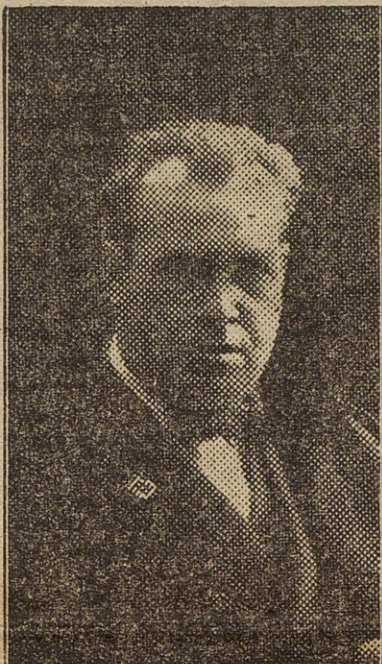
Ya se ha oído «Música de Concierto para instrumentos de viento», de Paul Hindemith. El desconcierto del auditorio de la «Camera» ha sido formidable. Eso sí, se ha escuchado y los más se han enterado como si les leyera a voz en grito el Pentatécico. Se le puede criticar a Hindemith, se podrá restringir su música, pero por esto no es menos impuesta.

Como toda cosa, la música sufrió una transformación y en los conciertos cada vez se tiende a dar a la sonoridad una mayor importancia. Lo que a mí me importa, lo que me interesa, sobre todo es que la música sea capaz de innovarse como lo están haciendo, con el arte peligroso y difícil, la literatura y la pintura. ¿Es acaso quimérico esperar que los compositores actuales lo realizarán? Después de estas pruebas de renovación que han dado Strawinsky, como ahora Hindemith, se puede esperar un glorioso renacimiento del espíritu musical.

Los músicos jóvenes, los llegados ahora, tienen delante un vacío de límites imprecisos, que habrán de llenar con sus ideas. Naturalmente, teniendo a la racional libertad del espíritu y a la independencia del carácter.

Dejando aparte a Strawinsky, bastaría esta «Música de concierto para instrumentos de viento», de Paul Hindemith, que ahora acabamos de oír en la «Camera», para dar a la música ultramoderna un puesto digno. Ante todo, yo admiro a Hindemith por su cerebro. Cuando, como en «Música de Concierto», se escribe y compone de esta manera, el autor sabe a lo que se expone, así como no ignora que su responsabilidad es enorme.

¿Qué se intenta con escribir «Música de Concierto para instrumentos de viento»? Por de pronto, creo yo, que la música de otros tiempos no se derrumbe, pero sí que se estremezca. Paul Hindemith, que es un hombre nuevo, siente hondamente la revolución interna de la música, la que puede transformarla y la verdaderamente demoledora. Porque Hindemith es de los revolucionarios que nada pueden dejar tranquilo. Es música que destruye y a la vez cimenta para construcciones musicales futuras. Música agresiva, feroz si queréis, pero no enfermiza, ni roída de falsos literatismos, ni oculta pobreza técnicas con melodías débiles.

LAMOTE DE GRIGNON

Bien sabemos que este es un momento crítico para la música. Pero el joven no puede ni debe resignarse a buscar refugio en la música adormecida, fanatizada y leprada de todos los prejuicios ancestrales y exhausta de todas las pretéritas disipaciones. El compositor joven y entusiasta debe confiarse a ideales nuevos y lanzarse, por fin, a las rutas de la libertad. No queda otro recurso que volver la espalda a la sombra, donde agonizan los débiles, los tontos y los inútiles, para avanzar, rostro al sol.

La fuerza del temperamento instrumental aparece en estos tres tiempos con los que liga Hindemith «Música de Concierto para instrumentos de viento». Los tres tienen relieve y vigor. Pero lo que resalta sobre todo es la impaciencia, el ardor nervioso del compositor, que muchas veces daría al traste con la necesaria lentitud de complicados procedimientos que emplea al instrumentar.

La obra es importante y levanta con voluntad férrea. Es música de ahora. Y demuestra que, a pesar de la indiferencia oficial, a pesar del desdén desprecio de la mayoría de los públicos que acuden a las salas de los conciertos, y—lo que es peor—de muchos profesionales, la música actual se encuentra en un momento importantísimo y fecundo, del que

es una elocuente prueba esta «Música de Concierto» de Paul Hindemith, que como oidor aplaudí y como comentarista alabo pese a los que ven cruzar esta obra sin detenerse y sin enterarse, que es mucho más lamentable.

El conocimiento de la obra de Paul Hindemith, mostrándonos sonoramente el valor revolucionario que encierra así como colocándonos frente a frente de «Música de concierto», lo debemos a Lamote de Grignon. Son muy pocos, los que como el ilustre director de la Banda Municipal, crean que es perentorio dar a conocer a aquellos que piensan imponer la reforma inmediata de la música. Por ello y ser muy significativo alabo a Lamote de Grignon que deseoso de demostrar imparcialidad otorga su entusiasmo a un compositor antípoda suyo y del todo opuesto a su técnica y a su sensibilidad. Y más, dándose esta primera audición de Hindemith, ante el auditorio de la «Camera», más propicio en general a meterse en lo oído y trillado que a admitir una iniciativa que impone la transformación de lo ya sabido y digerido. No olvidemos que estamos en la tierra donde es algo más axiomático aquel chascarrillo del lego que escriba en su cuadernito de anotaciones: «Personas que me molestan: Primera, el prior, sea cual fuere...»

Esta endémica sensación de molestia ante una nueva audición de un compositor ultramoderno que, aunque no debiera serlo, es casi desconocido, es na de las características de la psicología de los públicos que concurren a los conciertos.

Y si batimos palmas en elogio de Lamote de Grignon, consignemos que el profesorado de nuestra Banda Municipal, se mantuvo admirable. La «Serenada», de Mozart, así como la de Ricardo Strauss y «Lied y Scherzo», de Florent Schmith, fueron impecablemente interpretados. De este compositor oímos el poema sinfónico «Dionisíacas». Esta obra une a la fuerza, seguridad y elegancia de estilo una exquisita sensibilidad y un orden a la vez majestuoso y flexible. El auditorio de la «Camera» se asoció al poema sinfónico de Florent Schmith así como a lo artísticamente interpretado por la Banda, cuyo ilustre director e inteligente profesorado escucharon las ovaciones desde el hemiciclo del Palau.

RAFAEL MORAGAS

ESPECTACLES

ELS CONCERTS

La Banda Municipal a Belles Arts i a l'Associació de Música da "Camera"

Rosa Mas, violinista

Els darrers concerts donats per la Banda Municipal, un al Palau de Belles Arts, XXXIIè de la sèrie de concerts simfònics populars, i l'altra a l'Associació de Música "da Camera", han constituït dos èxits brillantíssims per a la nostra magnífica orquestra d'instruments de vent. Uns programes ben selectes, en les dues sessions, i una actuació, com sempre, superba. En el concert de Belles Arts col·laborà una jove artista, la revelació de la qual al gran públic ha restat assenyalada amb un gran triomf. Es aquesta novella concertista la senyoreta Rosa Mas, alumna destacada de l'Escola Municipal de Música i deixeble del mestre Francesc Costa. La senyoreta Mas compta només 16 anys i ja s'ha sabut imposar amb singular prestigi. Sota la direcció del nostre excellent violinista progressà tan ràpidament, que l'any 1930 li fou adjudicada la Beca de l'Ajuntament i l'any següent guanyava el Premi Parra, èxit que la col·locà en els primers rengles dels nostres artistes joves.

Amb el concert a què ens referim, la senyoreta Mas ha conquistat un lloc d'honor entre els concertistes de les darreres promocions. Després d'haver-li escoltat la interpretació que ens oferí del "Concerto" en *mi menor*, de Mendelssohn, per a violí i orquestra, no és gens exposat d'obrir-li el més ample crèdit i d'esperar que el seu nom ha de brillar de manera excepcional en el món de la música. Hom resta sorprès de constatar en un executant de tan pocs anys un domini de la tècnica com el que ha assolit aquesta violinista, però més sorprenen encara les seves qualitats d'interpret, que és rar de trobar tan equilibrades com en ella es manifesten.

L'auditori que omplia el Palau de Belles Arts premià amb llargues ovacions l'excellent tasca de la concertista.

D'entre les altres obres que figuren en el programa d'aquesta sessió, hem de destacar particularment l'obertura del "Barber de Sevilla", de Rossini, que fou magistralment interpretada per la Banda, amb una riquesa

sa de matisos i una qualitat d'expressió verament meravellosos.

En el programa del concert donat a l'Associació de Música "da Camera" hi havia, entre obres ja conegudes de Mozart, Strauss, Schmitt i A. Nicolau, una ben suggestiva novetat: una obra de Hindemith titulada "Música de concert per a instruments de vent".

Poques obres de Hindemith han arribat fins ara als nostres concerts, però des de les primeres que coneguérem (els discos, preadíssim element, avui, de divulgació, ens n'han revelat algunes) poguérem reconèixer en el jove compositor alemany un músic creador prodigiosament dotat. Un músic autèntic, sobretot, que es destaca vigorosament entre la legió de tants i tants compositors del nostre temps que s'extenuen cercant la novetat, que malden per ésser originals, que conreen assiduament la truculència, sense adonar-se de l'estereilitat d'aquests esforços, cotitzats solament entre un chor de snobs cada dia més reduït. Hindemith paga, una mica com tots, el seu tribut a les exigències de l'època, caracteritzada per la desorientació, l'excepcionisme i la por a la sinceritat; però en les seves composicions, almenys, hi ha sempre música de bona qualitat, hi ha una substància fonamental, que és el que manca a les produccions de molts pseudoinnovadors armats només d'audàcia o farcits de literatura, o de pedanteria.

L'obra executada per la Banda Municipal té tres episodis: "Obertura concertant, Sis variacions sobre la cançó "Prinz Eugen, der edde Ritter" i Marx". L'escriptura, rigorosament contrapuntística, és d'una elegància insuperable i en tota la composició es manté de manera admirable l'equilibri de la forma. Recordem particularment el final de l'Obertura, d'un intens sentiment dramàtic, efecte aconseguit amb una sorprenent economia de recursos. En les Variacions la vivíssima imaginació del compositor s'esplaia en el més saborós joc de contractos i troba fórmules felicíssimes que, sense que es trenqui mai la unitat de l'episodi, en matisen profundament el caràcter.

Cal dir que l'execució d'aquesta obra, plena de dificultats de tots els ordres, representa un esforç que és ben d'agrair. El mestre Lamote de Grignon i els seus intelligents col·laboradors hi triomfaren completament i donaren una nova i ben eloqüent prova de l'eficiència i superior perfecció a què ha arribat aquest conjunt instrumental tan ben disciplinat per la mà d'un gran artista.

Artur Rubinstein a l'Associació de Cultura Musical

El pianista Artur Rubinstein ha reparegut enguany a Barcelona, contractat aquesta vegada per l'Associació de Cultura Musical. Ha donat dos recitals amb l'èxit de sempre. Rubinstein és un pianista amb totes les qualitats que ben controlades i equilibrades com cal farien d'ell un artista complet i perfecte. És intelligent, té una sensibilitat afinadíssima i posseeix una gran tècnica. S'ha sentit, però, massa afalagat per l'èxit, que ha vist que podia obtenir còmodament enlluernant el gran públic amb habilitats, i s'ha habituat a ésser massa poc exigent amb ell mateix. Es refia també amb excés de la facilitat amb què és capaç de preparar l'execució de les obres, facilitat que és el seu pitjor enemic, ja que pot haver-lo desavesat de profunditar en l'estudi.

En els dos recitals a què ens referim, Rubinstein ha tingut moments feliços que ens han donat tota la mesura del seu valer; ha estat al començament de cada programa, particularment en les interpretacions d'obres de Bach. Després, el concertista s'ha embriagat amb els aplaudiments del públic i s'ha permès, com de costum, tots els trucs per tal d'estimular-los més i més. Nosaltres, que admirem tot el que hi ha d'excellent en aquest pianista, lamentem que menysprei així les seves pròpies qualitats.

Y A

INTUENS

us: El debat agrària d'ètica

Cita les províncies més riques i més pobres d'Espanya agrícolament d'acord amb estadístiques, i diu que alguns de les més perjudicades seran aquelles a les que afecti la reforma agrària, i per tant no s'ha de témer que es perdi una riquesa que no existeix.

Espanya és un país molt pobre en ramaderia. França i Itàlia tenen una riquesa triple, però existeix una riquesa ramadera menor que és de gran importància, en referència a la importació d'ous.

El senyor PEREZ MADRIGAL: En compte amb Melo Barreto.

EL PRESIDENT DE LA CAMBRA: Senyor Pérez Madrigal, és aviat encara per interrompre.

El senyor MORAN llegeix xifres de l'exportació d'ous que realitzen altres països.

Tracta després de les províncies afectades per la reforma que tenen una riquesa ramadera paupèrrima. Però és que en el segle XX es pot atendre la ramaderia amb la pastura natural i el transhumisme?

El senyor SAMPER i altres radicals: No.

El senyor MORAN: Llavors, per què mereixen al senyor Samper aquest respecte els terrenys dedicats a les pastures?

Per a tenir ramaderia moderna s'ha de tenir agricultura i i s'ha de tenir els aliments necessaris per a mantenir-la.

Llegeix xifres per demostrar la pobresa d'Almeria, Albacete i altres províncies afectades pel projecte en aquesta producció.

La roturació és el fracàs del capitalisme; té les conseqüències del latifundi i del minifundi, a quin pitjors.

Els socialistes hem de proclamar que tot el sistema capitalista està en fallida, no aï, sinó a tot el món.

El sistema capitalista, en l'aspecte industrial, sap produir, però no repartir, i en l'aspecte agrícola ni produir sap.

El problema agrícola no el poden resoldre més que els socialistes. En l'actualitat ens acontentem amb proposar una reforma radical; si els

Una nota de l'hisenda

Sobre el problema de transports per carretera

Madrid, 25. — El ministre d'Hisenda facilita a la premsa la següent nota:

"Me han visitado varias comisiones de transportistas por carreteras, a los que he recibido con complacencia, desde el momento en que cesaron en su actitud equivocada, que no podía prevalecer en el régimen que vivimos, ya que todos los ciudadanos y todos los intereses tienen abierto el camino de la ley para que sus aspiraciones sean examinadas, y si son razonables, atendidas.

El Gobierno tiene el deber de hacer cumplir las leyes, y debe recaudar los impuestos que las Cortes han votado.

Dije en el Parlamento que el problema de los transportes era uno de los más importantes y trascendentes, que el nuevo régimen encontró su resolver y que exige imperiosamente una solución acertada.

Entre todos los grupos de intereses afectados por la industria del transporte, existe una similitud que impone el estudio orgánico de la totalidad del problema.

Se trata de intereses diversos, pero no opuestos y como el asunto es vasto, debe estudiarse por grupos el problema.

Los industriales que utilizan el motor como medio de trabajo, con motivo de los impuestos votados por el Parlamento, han ceñido sus reclamaciones al aspecto tributario, que, naturalmente, es muy importante, pero no el único a resolver.

El Estado no puede olvidar que tiene invertidos muchos centenares de millones en ferrocarriles, en los

que tienen la base del sustento muchos millares de funcionarios.

Tampoco puede olvidar que en valores ferroviarios están invertidos centenares de millones de pesetas del pequeño ahorro español.

Además, el Estado ha invertido muchos millones de pesetas en la construcción de carreteras, cuya conservación constituye una carga onerosísima para el Tesoro, y estas vías son utilizadas por los industriales transportistas, entre los cuales tampoco existe una estricta igualdad tributaria, pues mientras algunos atienden los tributos establecidos por el Estado, otros, en cambio, los eluden, en daño de sus concurrentes.

Debe organizarse la industria del transporte sobre bases conjuntas y convenientes a la economía nacional, y al estudiar esta organización deberá examinarse el problema tributario para resolverlo convenientemente, y el Gobierno de la República no cometerá la insensatez de colocar a ninguno de los gestores interesados en condiciones de hacer ruinoso e insostenible su existencia.

Me consta que mi compañero el ministro de Obras Públicas tiene en estudio un proyecto de conferencia con los varios sectores interesados en la industria del transporte terrestre, para que en unión de los funcionarios del Estado puedan estudiar la coordinación del transporte por ferrocarril y por carretera y preparar la solución justa de los distintos problemas, uno de los cuales es el tributario, a satisfacción de todos."

Martin, i aquest prega a la Presidència que, donat l'avancat de l'hora (són dos quarts de nou), li sigui reservat l'ús de la paraula per al dimarts.

EL PRESIDENT li prega que parli ara.

El senyor MARTIN fa ús de la paraula, i diu que en el primer moment fou oposat al projecte de reforma agrària que s'anunciava, i considerant que tenia molts altres enemics, conecbi la idea de consumir un torn en contra d'ell.

Després s'han succeït tres projectes fins arribar a l'actual en el qual, certament, s'han llimat moltes asprors i radicalismes perillosos.

No obstant, considera que encara no és del tot perfecte, pel qual motiu ha de consumir un altre torn contra la totalitat.

Combat diversos punts d'aquell

CRUCIFIXOS — MARCS

REFLEUS — GRAVATS

AMIGÓ — Petritxol, 10

petits propietaris i afirma que a aquests és a qui cal atendre.

El senyor ALVAREZ: Continuaran essent esclaus.

El senyor FERNANDEZ CATALLEJO: Esclaus seran si s'imposen les doctrines que vosaltres defendeu.

El senyor DEL RIO adverteix que en aquesta llei es pretén fer una redistribució de la terra amb un criteri de justícia.

Es mostra partidari de la retroactivitat, perquè creu que si la reforma no té efecte des del 14 d'abril de 1931 no s'haurà aconseguit res.

admirable de cohesió, de sonoritat robusta i de suavitats encisadores al mateix temps, produeix sempre el major efecte. Les seves manifestacions són esperades, doncs, amb delectació, en la seguretat del goig que han de proporcionar-nos. Enguany li devem algunes hores de gaudi artístic per la perfecció assolida en uns programes, on la novetat tampoc no hi era absent, encara que els noms gloriosos de Bach, Beethoven, Wagner i Brahms figuressin igualment en ells. També Corelli, amb tres peces escollides per a orquestra de corda, ens permeté admirar de nou la plenitud i la bellesa, sonoritat dels esmentats instruments gairebé sense parió en les orquestres que de costum escoltem ací. Ricard Strauss, Debussy, Strawinsky i Ravel, tingueren una lluida representació en aquests concerts, on els nostres compositors Albéniz, amb la seva «Navarra» instrumentada amb força encert, per Fernández Arbós, i Zamacois, amb la seva pintoresca «Sega», sovint aplaudida, feien honor a l'escola catalana.

Les versions de les obres mestres del repertori orquestral que ens oferí el mestre Arbós no ens semblaren igualment felices, però ens plau d'assenyalar entre les més justes i fides, la interpretació de la «Segona Simfonia» de Brahms, «En cant del rossinyol» de Strawinsky i la segona suite de «Dafnis i Cloé» de Ravel, junt amb les peces susdites de Corelli.

La novetat d'aquestes dues sessions de la «Camera» residí en les composicions «Ibèria» de Debussy, «Foneria d'acer» (música de màquines) de Mossoloff, i el ballet «La romeria de los cornudos» de Pittaluga, que el mateix autor dirigí. Hem de dir que l'obra de Debussy no ens satisféu tant com algunes altres ja conegudes de l'autor de «Pelleas», d'un estil més personal. La «Foneria d'acer» del músic rus sorprenué tot l'auditori per la seva audàcia i la seva fortitud. Ardida i perillosa era la prova, en la qual no gaires compositors haurien reeixit com Mossoloff. Aquesta original composició, malgrat la poca essència musical que conté, fou extraordinàriament aplaudida al Palau. La sensació que sembla haver cercat l'autor, d'un atuiment del sentit auditiu, fou per complet aconseguida.

Ens falta parlar només de la «suite» que constitueix la «Romeria» de Pittaluga, l'argument de la qual d'un gust molt discutible, valia més no haver-lo reproduït en el programa. El senyor Pittaluga és un músic distingit que no dubtem que ha d'escriure obres més consistentes i personals que la que ens ocupa. Encara que tractant-se d'un «ballet», ha de preponderar en ell l'element rítmic, trobem en els números que el constitueixen poca varietat d'expressió i un record massa persistent de l'estil de Falla, el mestre andalus que sembla obsessionar massa bona part del jovent hispànic. No volem pas ometre el bon efecte causat per alguna d'aquestes pàgines, i d'una manera especial la introducció, en el qual la intervenció de la soprano Na Mercè Planada, va prestar-li un encís encara superior.

El públic de l'Associació de Música «da Camera», més atent aquests dies que en altres concerts, aplaudí força la superba tasca de l'Orquestra Simfònica i a la darrera sessió li dedicà un comiat tan expressiu que el mestre Arbós agrai gentilmente i volgué correspondre, dirigint fora de programa la seva transcripció orquestral de «Triana». Fou un delicat homenatge també a la memòria del gran Albéniz, qui espera encara el monument erigit en la ciutat on volgué que reposessin les seves despulles. Es aquest un deute al compliment del qual tots els filharmònics estem obligats d'ajudar. — S.

Crònica musical

CONCERT PER LA BANDA MUNICIPAL

La Banda Municipal donarà el seu XXXVè Concert simfònic popular al Palau de Belles Arts, avui diumenge, a un quart de dotze del matí. Interpretarà el següent programa:

Primer

«Rienzi» (Obertura), Wagner; «Concerto» (en re major), per a violí i orquestra. I. Allegro, II. Andante cantabile, III. Rondó (Andante grazioso-Allegro ma non troppo.) Mozart. Primera audició per la Banda Municipal. Violí: Enric Casals.

Segon

«Concerto» (en re major), per a violí i orquestra. I. Allegro ma non troppo II. Largetto. III. Rondó. Beethoven. (Els dos darrers sense interrupció). Violí: Enric Casals; Dues sardanes: «Heròica» i «Tarragona». Primera audició per la Banda Municipal. Direcció de l'autor.

Amb aquest concert col·laborarà el violinista Enric Casals, el qual dirigirà, a més a més, les dues sardanes de la seva composició.

L'ingrés serà lliure, com de costum, i l'accés del públic al gran Saló de Festes del Palau de Belles Arts, s'efectuarà per la porta principal de l'esmentat Palau.

Hom recorda al públic que les portes del gran Saló de Festes restaran closes durant l'execució de les obres i es prega a les persones que arribin després de començada l'execució d'una obra que per respecte als oients i als artistes, s'abstinguin d'intentar entrar a l'esmentat saló fins que hagin acabat la part.

Avui, a dos quarts de set de la tarda, tindrà lloc a l'Ateneu Barcelonès una sessió musical a càrrec de la nena Alicia de Larrocha.

CONCERTS

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA Associació de Música «da Camera» Orquestra Simfònica de Madrid

La tan afavorida associació barcelonina de «Camera» ha finit les tasques del present curs amb dos concerts magnífics encomanats a la prestigiosa Orquestra Simfònica de Madrid. El conjunt d'aquesta orquestra,

Darrer

Banquet de Bestir
Manifestacions del
- Més comentaris d

BARCELONA

El terrorism

LA POLICIA EFECTUA NOVES
TENCIONS I MUNICIONS TRO
DES I: ESDORROLLS, REGISTF
I PRECAUCIONS PRESES

Durant tot el dia d'ahir, la poli
practica nombrosos registres i
tencions. Aquestes darreres han es
de dirigents de les organitzacio
obreres, les quals són de carac
transitori fins que passi el dium
ge i dilluns que seran novament a
berats.

Les detencions no s'han limitat
efectuar-se solament a Barcelon
sinó que han estat efectuades també
fora d'aquesta capital.

Ahir al matí foren detinguts a
Sardanyola i Ripollat, set individus
per sospitar que portaven el movi
ment obrer per aquells llocs.

Ahir a la tarda, a Barcelona, s'efec
tua una deserció a la qual hom con
cedeix importància.

Ea uns dies, van desaparèixer d'una
caserna, de Barcelona, dues pistoles
de guerra, i el general de la quarta
regió va, pesar el fet en coneixement
del cap de policia, per tal que doni
les oportunitats a fi d'efectuar
eis treballs que siguin necessaris per
tal de detenir els autors del fet i la
recuperació de les esmentades ar
mes.

Hom tenia notícies que l'amo d'un
quiosc, anomenat Capotó Hurtado,
que és molt conegut per haver mui
tat al camp anarquista, estava que
actualment acompanya, que ell estava
retirat de les llistes obreres, tenia
tractes amb elements avançats i efec
tuava visites quecom sospitosos.

Amb aquestes antecedents, la poli
cia es presenta a l'esmentat quiosc i
procedi a la seva detenció a efec
tuar un registre al quiosc con
al seu domicili. Ha donat com a re
sultat la troballa d'unes municions
de pistoles de guerra, semblants a les
que desaparegueren de la caserna.

Aquestes municions procedien de la
Mestrança de Sevilla. Així va ju
posar que el detingut està en el se
cret de la desaparició de les pistoles
abans esmentades.

Entre les moltes detencions prac
ticades ahir a la tarda hi ha un jove
per repartir fulles clandestines que
inviten a l'atur i a la praxista per
les deportacions i dos individus es
tangens que hom suposa que són pro
pagandistes d'idees extremistes.

Les autoritats d'aquesta localitat
havien tingut notícies que a la preso
es preparava un cop.

En sospitar que entre els reclusos
es podien haver repartit armes o en
tinguessin alguna en llur poder, ahir
senviaren forces de guàrdies d'as
sals per tal d'efectuar un detingut
registre a tots els presos.

Així va indignar els detinguts i
ahir a la tarda hom notava entre
ells molta inquietud.

Per tal d'evitar que es produexi
algun planteja, potser d'acord an
els elements de l'exterior, s'ha re
forçat la guàrdia, i a darreres hores
de la tarda es presentaren a la
presó cel·lular les autoritats de Bar
celona.

Segurament, a conseqüència d'a
questes mesures, ha transcorregut la

bles on existeix la vaga de cam
rols, però als quals treballen mo
obres d'altres poblacions.

Afegí que hom pot assegurar q
els últims dies de juny queda
acabada la sega de la civada.

També manifestà que el dilluns
claurà una nota, la Premsa ioc
amb les bases dictades pels tèn
i aprovades pel ministre de la
terració, en les quals son contingue
les nves instruccions, per tal que
hi hagi dubtes en l'aplicació de
base quarta, que és la que es refer
al ser el de les màquines en prop
oró amb el servei de braços.

Parlà també el governador de l
assinat comés a la plaça de Pe
Santo, i digué que havia estat in
un modest industrial al qual conf
gueren segurament amb un obrer
la neteja pública.

Aquestes assassins són els que
cunden tots els moviments revoc
cionaris i atempten contra els age
de l'autoritat amb ocasió de qual
vol vaga o aldarull.

Aquests elements es varen comp
meire també, mitjançant una re
bució en metalle, a secundar i r
litzar malifetes en el fracassat co
plot terrorista.

Es freqüent, afegí el governador
lògic, que quan es deté a aque
individus que hom sap que van se
pre armats i disposats a agredir e
agents de l'autoritat, hi hagi col
stions, perquè els agents no es d
xen matar impunement, car han d'e
corollar a certs individus semp
que és necessari.

Una volta detinguts són portats
la presó per tal de completar les
llicències fetes per la policia, i a
sempre donen resultat favorable,
bona prova d'això és l'abundànc
de bombes, municions i armes t
bades recentment.

Afegí el governador que hi hav
600 processats complicats en els su
cessos del primer de l'actual i
passat complot.

Acabà manifestant el governad
que és lamentable que continuïn e
rumors de mals tractes, puix q
fins persones de representació p
pullar, se'n fan ressó.

Sindicat clausurat a Terol

Terol, 28. — El governador ha
denat la clausura del Sindicat de
C. N. T. La policia, en procedir
tancament del local, ha trobat un
pissarra, en la qual hi havia un r
tol incitant anar a la guerra civ
el dia 29 del corrent.

Han estat suspesos tots els act

ASSOCIACIO DE MUSICA DA CAMERA. — LA BANDA MUNICIPAL DARÁ A CONOCER UNA OBRA DE PAUL HINDEMITH

Entre las obras para orquesta de viento que constituyen el programa del concierto extraordinario que la Banda Municipal dará el miércoles próximo, día 11, exclusivamente para los socios de la «Associació de Música Da Camera» (Palau de la Música Catalana), figura una primera audición del mayor interés. Se trata de una obra de Paul Hindemith, figura preeminente de la música alemana de nuestros días, personalidad que se ha sido discutida en varias ocasiones no ha dejado de imponerse de una manera definitiva y está hoy considerado como uno de los más eminentes compositores actuales.

Se titula esta obra «Música de concierto para instrumentos de viento» el conocimiento de la cual tendremos que agradecer al eminente maestro Juan Lamote de Grignon, que ha querido prepararla con su perfección acostumbrada, venciendo las grandes dificultades que ofrece.